

ΣΥΜΜΕΙΚΤΑ

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ
ΕΝΘΥΜΕΙΤΑΙ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Ἐνα γράμμα του πρὸς τὸν Νατάλην Πέτροβιτς

ΤΡΙΑΝΤ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ

Ἄσπ 310

Ὁ διαπρεπὴς Καθηγητὴς καὶ ἀντιπεστέλλον μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Κάρολος Ἀλεξανδρίδης, γνήσιος πάντα Σερραῖος, ἐνθυμεῖται—καὶ στὰ βαθειά του γεράματα—τὴν ὠραία γενέτειρά του πόλη. Καὶ τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, ἡ σκέψη του ὅλη στρέφεται συνεχῶς στὶς Σέρρες μας. Καὶ στὴ διαθήκη του ἀφήνει στὸ Δῆμο Σερρῶν τὴν πλουσιώτατη (μὴ ἰατρικὴ) βιβλιοθήκη του, γιὰ νὰ ἰδρυθῇ ἡ «Ἀλεξανδρίδεις Δημοτικὴ Βιβλιοθήκη Σερρῶν». ⁽¹⁾

Συχνὰ καὶ στὰ γράμματά του, ποὺ μοῦ ἀπευθύνει ἀρκετὰ τώρα χρόνια, γράφει καὶ γιὰ τὶς Σέρρες μας.

Καὶ σὲ μιὰ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν ἀλησμόνητόν μας Νατάλην Πέτροβιτς, ἐνθυμεῖται τὴν παλιὰ ἐποχὴ, τὶς ἡμέρες τῶν νεανικῶν του χρόνων, στὰς Σέρρας. Στὶς παραμονές τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνα καὶ κατὰ τὴν διάρκειά του (1900—1906). Ὁ ἴδιος μουσικὸς ἐκείνη τὴν εὐτυχισμένη πρῶτα κι' ὕστερα μαρτυρικὴ ἐποχὴ—(ἔπαιζε θαυμάσια, ὅπως γράφει στὸ γράμμα του τοῦτο, μαντολίνο καὶ μαντόλα)—ἐνθυμεῖται τοὺς παλιούς συμπατριῶτες του μουσικούς, ποὺ ἀργότερα, τὸ 1905, ἐπλασίωσαν τὸν ἰδρυθέντα Μουσικο-γυμναστικὸ Ὅμιλο «Ὀρφεὺς» Σερρῶν, μὲ φαινομενικούς ἀρχικούς σκοπούς του : «Μουσικὴ, Θέατρον, Ἀθλητισμός». Ἐνῶ οἱ πραγματικοὶ του σκοποὶ ἦσαν : «Ὀργάνωσις μυστικῶν ἐνόπλων δυνάμεων καί, ἐν στενῇ συνεργασίᾳ καὶ καθοδηγήσει τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, ἐκδίωξις καὶ ἐξαφάνισις τῶν βαρβάρων καὶ δολίων κατακτητῶν καὶ ἀπελευθέρωσις τῶν ἱερῶν μας ἐδαφῶν». Στὸ παραπάνω, λοιπόν, γράμμα του στὸν Πέτροβιτς ὁ Καθηγητὴς κ. Ἀλεξανδρίδης σημειώνει :

«Σὰς γράφω διὰ τὸν ἐξαίρετον Σγουρόν. Ἦτο ὄντως μουσικὸν δαιμόνιον. Ἐμεῖς τότε εἰς τὸ φημισμένον Γυμνάσιον Σερρῶν ἐδιδασκόμεθα

ἀπὸ τὸν Σγουρόν μουσικὴν μὲ νότες. Ἐκὼς ἐνθυμοῦμα ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μαθήματα, ποὺ μᾶς ἐδίδαξε καὶ τὸ ὁποῖον ἔλεγε : Ντὸ-ρέ, ντὸ-ντό, μὶ-φά, μὶ-μί, σὸλ-λά, σὸλ-σὸλ.

»Ὅταν δὲ ἰδρῦθη στὰς Σέρρας ὁ Μουσικο-γυμναστικὸς Σύλλογος «Ὁ ρ φ ε ὑ ς», μὲ πλήρες γυμναστήριον καὶ ἓνα γυμναστήν, πραγματικὸ θηρίο, τὸν ὁποῖον ἐτρέμαμε ὅλοι ἀπὸ τὶς φωνές του, ἐκάναμε πέντε μαθηταὶ τῆς Ε΄ τάξεως τοῦ Γυμνασίου μίαν ὀρχήστραν. Ἦσαν δὲ οἱ πέντε αὐτοί : 1) ὁ Ξενοφῶν Σγουρός, υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω Σγουροῦ, βιολιστῆς, 2) ὁ Φωκᾶς Φωκᾶς, φλάουτο (ὁ ὁποῖος ἀπωλέσθη εἰς Μικρὰν Ἀσίαν), 3) ὁ ἀδελφὸς του Γιάννης, κιθαριστῆς, 4) ὁ Ζώγας, ἐπίσης κιθαριστῆς καὶ 5) ἐγώ, ὡς μαντολιστῆς, ὁ καλλίτερος τῶν Σερρών, κατορθῶνων ἀκροβατικῶς νὰ παίξω μαντολίνο καὶ μαντόλα, μὲ τὸ ὄργανο στὶς πλάτες ἢ μεταξὺ τῶν ποδῶν. Εἶχα δὲ διδαχθῆ τὸ μαντολίνο ἀπὸ κάποιον Σερραῖον ὀνόματι Δήμητραν, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπὶ χρόνια στὴν Αἴγυπτο καὶ ἐκεῖ ἐδιδάχθη ἰταλικὴν μουσικὴν. Βραδύτερον ἐνοστάλησεν οὗτος τὴν πατρίδα του καὶ ἦλθεν εἰς Σέρρας διδάσκων ἰδιωτικῶς, ἦτοι κιθάραν καὶ μαντολίνο.

»Ἐπίσης ἐνθυμοῦμαι, συνεχίζει στὸ ἴδιο γράμμα ὁ κ. Ἀλεξανδρίδης, ὅτι εἶχαν ἔλθει στὸ καφενεῖον τοῦ Τσέλιου ἓνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναῖκα (κιθαριστῆς-αἰοῖδος) καὶ τραγουδοῦσαν. Ἐνθυμοῦμαι μόνον τὸν τελευταῖον στίχον τοῦ τραγουδιοῦ :

Τὸν μῆνα τὸν Σεπτέμβριο γυναῖκα σαραντάρρα
δὲν τῶχει γιὰ τίποτα νὰ φαίνεται εἰκοσάρρα,
νὰ βάρρη τὰ μαλλάκια τῆς δεξιά καὶ ἀριστερά
κι' οἱ σούφρες τῆς νὰ φαίνωνται δυὸ ὄρες μακρὰ.
Αὐτὴ εἶναι ἡ τύχη μας τοῦ 902,
δὲν ἔχω ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ πῶ ἀντίο.

»Παρ' ὅλην τὴν αὐστηρὰν ἀπαγόρευσιν τοῦ Γυμνασιάρχου, ἐμεῖς οἱ φιλόμουσοι μαθηταὶ ἐπηγάναμε στοῦ Τσέλιου, κρατοῦντες τοῖλιες. Μόνον μιὰ ἡμέρα μᾶς ἀνεκάλυψε ὁ καθηγητῆς Βασικῦρος καὶ μᾶς εἶπε : «Παιδιά, δὲν θὰ σᾶς καταγγείλω εἰς τὸν Γυμνασιάρχον. Σηκωθῆτε τώρα νὰ πᾶτε στὰ σπίτια σας καὶ ἄλλη φορὰ νὰ μὴ τὸ ξανακάνετε».

Ἐμεῖς, φαίνεται, ἀπὸ τότε παράδοση γιὰ τοὺς Σερραῖους μας ν' ἀγαποῦν πάντα τὴ μουσικὴ. Μὲ πόση, ἀλήθεια, συγκίνηση παρακολοῦθήσαμε καὶ θαυμάσαμε τὴν ὑπέροχον μανδολινάτα, ὅπως καὶ τὴν θαυμάσια 50/μελῆ μιμητικὴ χορωδία τοῦ ἴδιου παραπάνω ἱστορικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ὁμίλου, στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» (Ἀθηνῶν) στὶς 5 Μαρτίου τοῦ 1963, κατὰ τὸν μνημειώδη ἑορτασμὸ τῆς 50/ετηρίδος τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Σερρών, ποὺ

εἶχε ὀργανωθῆ, μὲ τὴν πρωτοβουλία τοῦ γράφοντος, ἀπὸ τὴ λαμπρὴ «Μακεδονικὴ Ἑστία». Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς παρσπάνω μανδολινάτας διεκρίναμε νὰ παίζουσι ἀκόμη καὶ ἐνηλικιωμένοι συμπατριῶτες, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος τοῦ «Ὁρφέως» ἀλησμόνητος Ὁρέστης Καζαμίας καὶ ἄλλοι καὶ ὁ σημερινὸς ἀκούραστος καὶ ἐμπνευσμένος πρόεδρος κ. Μίμης Στεφανίδης (²). Τὰ φιλόμουσα αἰσθητά τῶν Σερραίων φάνηκαν καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀειμνήστου δικηγόρου Ἀθανασίου Φωτιάδη, ποὺ μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ ἴδρυσεν τὸ Ὁδεῖον Σερρών. Σὲ ἄλλη εὐκαιρία θὰ μιλήσω καὶ γιὰ τὴ δημιουργικὴ τούτη φυσιογνωμία, μὲ βάση τὴν ἀλληλογραφία μας. Εἶναι χρέος μου τιμῆς.

Στὴ συνέχεια τῆς ἴδιας ἐπιστολῆς του, ὁ γηραιὸς καθηγητὴς ἐνθυμεῖται τὸν ἑορτασμὸ τῆς πρωτομαγιάς στὰς Σέρρας, τὴν ἴδια ἐποχὴ :

«Στὰ χρόνια μου ἢ πρωτομαγιά εἶχεν ἐντελῶς ἐθνεκὸν χαρακτῆρα. Ἐκαλοῦντο νὰ συμμετάσχουν, κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς, ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς περιφερείας Καβάλας, Τζουμαγιάς, Μελενίκου κ. ἄ. Τὴν πρωτομαγιά ἢ μάλιστα μας, ἢ ὁποῖα ἐλάμβανε μέρος τῆ ἐγκρίσει τοῦ Γυμνασιάρχου, ἔπαιζε μεγάλον ρόλον εἰς τοὺς χοροὺς τῶν νεανίδων τοῦ Παρθεναγωγείου Σερρών.

»Ἐκτὸς τῶν σχολείων, τὰ ὁποῖα εἶχαν εἰς τὴν διάθεσίν των τὸ κέντρον τῆς πλατείας, μὲ τοὺς παννυψήλους πλατάνους, ἔβγαιναν καὶ ἄλλοι Σερραῖοι, ἐνοικιάζοντες ἀπὸ Τοῦρκων ἰδιοκτῆτην ἀνὰ ἓνα κῖοσκι.

»Εἶχε σχηματισθῆ εἰς Σέρρας μία χορωδία ὑπὸ κάποιον ἔμπορον ψιλικῶν, ὀνομαζόμενον Καμποσώραν, ἢ ὁποῖα ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν μου Ἀλέξανδρον, τὸν ἐξάδελφόν μου Νικόλαον Νικόλτσον, ὁ ὁποῖος πλὴν τῆς καλλιφωνίας του ἦτο καλὸς γνώστης τῆς μουσικῆς, τὸν Λυσσίμαχον, ὑποδηματοποιὸν τῆς ἀριστοκρατίας καὶ φανατικὸν Ἑλληνα ὑπήκοον.

»Ἐνθυμοῦμαι ὅταν ἤρχισαν τὸ γλέντι τους καὶ ἦλθαν στὸ κέφι τους, μὲ τὴν κατανάλωσι μπύρας, ὅποτε ὁ ἀδελφός μου Ἀλέξανδρος (³), ψιχαλισμένος (ἐλαφρῶς πιόμενος) παρουσιάζεται σοβαρώτατα καὶ λέγει εἰς τὸν Γυμνασιάρχην :

»—Ἀξιότιμε Κύριε Γυμνασιάρχα, θὰ σᾶς παρακαλέσω θερμῶς, ὅπως ἐπιτρέψητε εἰς τοὺς μουσικούς σας νὰ ἔλθουν καὶ νὰ μᾶς παίξουν εἰς τὸ κῖοσκι μας.

»Ὁ δὲ Γυμνασιάρχης, ὀλίγον τι σκυθρωπὸς εἶπε :

»—Πάτε, παιδιά, νὰ παίξετε στὸ περίπτερο τῶν Κυρίων.

»Ὁ ἀδελφός μου εἶχε φωνὴν μέτσο σοπράνο καὶ ἐτραγουδῆσε ἓνα ᾄσμα : «Χωρὶς καρδιά δὲν τόλπιζα γιὰ ν᾿ἄσαι» κ.λ.π. ποὺ εἶναι ἰταλικόν. Ὁ καλλιφωνος ἐξάδελφός μου, μὲ φωνὴν τενόρου, τὸ ᾄσμα :

Πάντα μουρμουρίζεις, πάντα κλαίγεις,
ἐμένα δὲν μὲ νιάζει κι ἄς κουρέβεσαι.

»Στὴν συντροφιά τους ἦταν καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Σταμούλης, ἐξαιρε-
τος νέος τραπεζίτης, καὶ τὸν ὁποῖον ἔσφαξαν ἀγρίως οἱ Βούλγαροι, ἀπο-
χωροῦντες, μαζί μὲ ἄλλους 4 ἐγκρίτους Σερραῖους, τὸν Γυμνασιάρχη
Λεωνίδα Παπαπαύλου καὶ τὸν ἱατρὸν Ἐναστάσιον Χρυσάφην».

Στὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς ἐπιστολῆς του, ὁ σοφὸς μας Καθηγητὴς κ.
Ἄλεξανδρίδης, φαίνεται πὼς συγκινεῖται ὄχι μονάχα γιὰ τὴ μεγάλη καὶ τρα-
γικὴ ἀπώλεια τῶν παραπάνω συμπολιτῶν του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ δική του
τύχη. Οἱ αἰμοβόροι ἀπόγονοι τοῦ Κρούμου θὰ ἔσφαξαν καὶ αὐτόν !

«Τὴν ἰδίαν τύχην, συνεχίζει ὁ κ. Ἄλεξανδρίδης, θὰ εἶχα καὶ ἐγώ,
διότι ἦλθαν νὰ μὲ ζητήσουν ἀπὸ τὸ σπίτι οἱ Βούλγαροι. Ἐγὼ δὲ ἀνοή-
τως, παρ' ὅλην τὴν τρομοκρατίαν τῶν ἀποχωρούντων Βουλγάρων, ἐξη-
κολούθουν νὰ κάμω...ἐπισκέψεις (ἰατρικὰς), ὅποτε ἡ καημένη μητέρα μου
στέλνει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ εὐτυχῶς μὲ εὗρηκαν τὴν τελευταίαν στιγ-
μὴν, καὶ ἔτσι ἐσώθην ἀπὸ βεβαίαν σφαγὴν».

Ἡ ἀνωτέρα ἀποκάλυψη περὶ «β ε β α ί α ς σ φ α γ ῆ ς»
τοῦ κ. Καρόλου Ἄλεξανδρίδη, ἀν τὸν εὗρισκαν οἱ Βούλγαροι,
ἀποτελεῖ, ἀσφαλῶς, ἓνα σοβαρὸ ἱστορικὸ στοιχεῖο, πού γιὰ
πρῶτη φορά ἔρχεται στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Κανένας
συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῶν Σερρῶν δὲν τὸ ἀναφέρει. Καὶ
ἐπομένως ἐξάγουμε ἐδῶ τὸ σὺ μ π έ ρ α σ μ α, πὼς οἱ Βούλ-
γαροι, ἀποχωροῦντες ἀπὸ τὰς Σέρρας τὸ 1913, θὰ ἔσφαζαν,
ἀσφαλῶς, ἐκτὸς τῶν παραπάνω ἐξ προκρίτων (μεταξὺ τῶν ὁποίων
καὶ ὁ φαρμακοποιὸς Νέστωρ Φωκᾶς) καὶ ἄλλους Σερ-
ραῖους προύχοντες, τοὺς ὁποίους ὁπωσδή-
ποτε οἱ Βούλγαροι ἀνεζήτησαν ἐσπευσμένα,
ἀλλὰ δὲν τοὺς βρῆκαν, γιὰτὶ εἶχαν κρυβῆ, πιθανὸν
καὶ σὲ σπίτια φίλων τους Τούρκων. Ὀλόκληρη ἡ πόλις τῶν Σερ-
ρῶν, μὲ τὴ γνωστὴ πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἀνθησι καὶ οἰ-
κονομικὴ ἀκμὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἔχη μόνον τοὺς παραπάνω
ἐξ σφαιασθέντας προκρίτους, ἀλλὰ καὶ ἄρκετοὺς ἄλ-
λους, πού εὐτυχῶς κρύβηκαν κ' ἔτσι σώθησαν
ἀπ' τὴν σφαγὴν.

Μὲ τὴν παραπάνω ἀποκάλυψη τελειώνει τὸ γράμμα του ὁ Καθηγητὴς
κ. Ἄλεξανδρίδης, πού ἔχει ἡμερομηνία 22 Φεβρουαρίου 1973. Ἐνόμιζε πὼς

ζούσε ακόμη ο Νατάλης Πέτροβιτς, σὸν ὁποῖο ἀπευθύνει, ὅπως εἶπαμε σὴν ἀρχή, τὸ γράμμα του. Ἐνῶ ὁ ἀείμνηστος φίλος μας, σὸν ὁποῖον εἶναι ἀφιερωμένος ὁ παρὼν βος τόμος τῶν «Σερραϊκῶν Χρονικῶν», εἶχε ἀποθάνει τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1971.

Ὁ κ. Κάρολος Ἀλεξανδρίδης θυμήθηκε τὸν Πέτροβιτς, ὅπως γράφει σὸ γράμμα του, σὴν τελευταία του μετακόμιση ἀπὸ τὴ λεωφόρο Βασιλέως Γεωαγίου 78, τῆς Θεσσαλονίκης (ὅπου ποιήθηκε τὸ ὄρατο μέγαρό του), σὴν καινούργια παραλιακὴ—(κάπως ἀριστοκρατικὴ)—λεωφόρος Τζῶν Κέννεντυ, ἀριθ. 19⁽⁴⁾—ὁπότε ἔπεσε στὰ χέρια του τὸ ἀξιόλογο βιβλίον τοῦ Νατάλη Πέτροβιτς μὲ τίτλο «Μελέται τῆς Μεσαιωνικῆς Ἱστορίας Σερρῶν», γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Σερραῖος μας κ. Καθηγητῆς γράφει σὴν ἀρχὴ τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς του :

«Ἀναγιγνώσκων τὸ βιβλίον τοῦτο ἐθαύμασα τὸ ἀφηγηματικόν σου ἄλαντο καὶ τὴν ἀφήγησιν τῶν γεγονότων, βασιζομένην εἰς ἀδιάσειστα ντοκουμέντα. Ἰδίως μὲ ἐνθουσίασε ἡ περιγραφὴ τῆς ἱστορίας τοῦ σφαγῆος καὶ ἐμνηστοῦ τῶν Σερρῶν, τοῦ Ἰωαννίτση, ἡ, ὅπως τὸν ἀπεκάλεσαν οἱ Σερραῖοι διὰ τὴν θηριωδίαν του, Σκυλογιάννην».

Ἀλοίμονο! Δὲν ἐπρόλαβε ὁ Νατάλης μας νὰ διαβάσῃ τὸ ἐν λόγῳ γράμμα. Πόσο θὰ χαϊρότανε. Στὸ εὐγενικό του πρόσωπο θ' ἀνθίζε τὸ γνωστό ἐκεῖνο χαμόγελο ἀδῶου παιδιοῦ.

Μὲ τούτῃ τὴν εὐκαιρία, ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ὁμολογήσω ἐδῶ μιὰ ἄφελη παράλειψή μου, πὸν βαραίνει τὴν ψυχὴ μου. Τὸ πλῆθος ἐπειγουσῶν ἀσχολιῶν μου καὶ ἡ γνωστὴ ἀρρώστεια τῆς καρδιάς μου δὲν μοῦ ἔδωσαν ἀκόμη τὸ χρόνο νὰ κάμω τὸ χρέος μου. Τὸ χρέος τιμῆς σὴ μνήμη τοῦ ἀλησμόνητου, πολῦτιμου φίλου μου καὶ συνεργάτου Νατάλη Πέτροβιτς. Θὰ γίνῃ αὐτὸ στὸ τριετές του μνημόσυνο.

ΤΡΙΑΝΤ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Υ Π Ο Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

1. Στὸ Δῆμο Σερρῶν ἀφήνει τὴ βιβλιοθήκη του καὶ ὁ γράφων, διὰ διαθήκης του τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1973 (ἐξαιρέσει ὀρισμένων ἐγκυκλοπαιδειῶν καὶ βιβλίων, πὸν παραχωροῦνται στὸ γυιό του Δημήτρη) κατόπιν τῆς ἀκυρώσεως τῆς ἀπὸ 13 Ἰουνίου 1973 ἀποφάσεως τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου τῆς Νέας Ζίχνης περὶ ἰδρύσεως «Κοινοτικῆς Βιβλιοθήκης Νέας Ζίχνης», διὰ νεωτέρας ἀπὸ μὴνὸς Αὐγούστου 1973 ἀποφάσεως τοῦ ἰδίου Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἀπὸ 29 Ἰουνίου 1973 ἐπιστολὴν τοῦ γράφοντος πρὸς τὸν Δήμαρχον Σερρῶν κ. Δημήτριον Ἐλευθεριάδην.

2. Βλέπε σχετικὰς λεπτομέρειες στὸ τεῦχος «Ὁ πανηγυρικός ἐορτασμός τῆς πεντηκονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Σερρῶν», ἔκδοσις τῆς «Μακεδονικῆς Ἑστίας» Νο 3, Ἐπιμέλεια Τριαντ. Δ. Θεοδωρίδη, Ἀθήναι 1963. Ἐπίσης ἐφημ. «Ἡ Βραδυνή» (Ἀθηνῶν) τῆς 5ης Μαρτίου 1963 καὶ «Σερραϊκὸν Βῆμα» τῆς 17-3-1963, μὲ σχετικὰ ἄρθρα τοῦ Τριαντ. Δ. Θεοδωρίδη καὶ «Ἡ Βραδυνή» τῆς 9-3-63, μὲ ἄρθρο τῆς Ἀλεξάνδρας Λαλαούνη.

3. Ὁ Ἀλέξανδρος Δημ. Ἀλεξανδρίδης ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Καρόλου Δ. Ἀλεξανδρίδη. Οἱ γονεῖς του Δημήτριος καὶ Ἀθηνᾶ Ἀλεξανδρίδου, τὸ γένος Παπακωστίδου, εἶχαν ἀποκτήσει ἕξι γυιούς καὶ μιὰ κόρη. Τὰ ὀνόματά τους μοῦ τὰ ἀναφέρει ὁ Καθηγητὴς κ. Ἀλεξανδρίδης στὸ γράμμα του τῆς 11-6-1973, γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσω στὴ βιογραφία, ποὺ θὰ συγγράψω μὲ τίτλο «Κάρολος Ἀλεξανδρίδης—Μιὰ ἐπιστημονικὴ κορυφή». (Βλέπε Σύγχρονοι Λογοτέχναι καὶ Πνευματικοὶ Ἄνθρωποι τῶν Σεργῶν», Ἀθῆναι 1970, σελ. 111 καὶ «Σεργραϊκὰ Χρονικά», τόμος 5ος, σελ. 463). Τὰ ὀνόματά τους εἶναι :

1ος Ἀλέξανδρος, γεννηθεὶς τὸ 1880.

2ος Ἰωάννης (1881).

3ος Γεώργιος (1882).

4ος Ἀπέθανε.

5ος Κάρολος (1885). Τὸν ἐρχόμενο χρόνο (1974) θὰ ἐορτασθῇ πανηγυρικὰ στὴ Θεσσαλονίκη ἡ 90/ετηρίδα του.

6ος Ἀθανάσιος (1886) καὶ

7η Εὐπραξία. γεννηθεῖσα τὸ 1891, ποὺ παντρεύθηκε τὸν Δημήτριον Σταμούλην.

Τὸ ξενικὸ ὄνομα τοῦ κ. Καρόλου Ἀλεξανδρίδη ὀφείλεται στὸ γεγονός, ὅτι οἱ κομπάρσοι τῆς οἰκογενείας του ἦταν ἡ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τῶν Χατζηδημαίων στὰς Σέρρας, καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς κόρες της νυμφεύθηκε ἕναν ἔμπορο, ποὺ καταγότανε ἀπὸ τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου καὶ ὠνομαζότανε Κάρολος Σπόντις, ὀνόματα ποὺ ἔμειναν ἀπὸ τὴν Ἑνετοκρατία.

4. Δύο πολυκατοικίες πρὸς κάτω, ἤτοι στὴ λεωφόρο Τζῶν Κέννεντυ, 17, κατοικεῖ ἕνας ἀπ' τοὺς κορυφαίους μας ποιητὰς, ὁ Γεώργιος Βαφόπουλος.